

Arrest

**nr. 65 198 van 28 juli 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 31 december 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 30 november 2010 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2011 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet, waarvan hierbij een kopie gaat.

Gelet op het verzoek tot horen van 15 februari 2011.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 maart 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. TIELEMAN, die *loco* advocaat P. ROBERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 11 oktober 2010 wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Op 26 oktober 2010 dient de verzoekende partij een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 50 246 van 26 oktober 2010 verwerpt de Raad de ingestelde vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Op 10 november 2010 dient de verzoekende partij tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde van 11 oktober 2010 een verzoek tot nietigverklaring in bij de Raad. Dit beroep is tot op heden nog steeds hangende.

1.2 Op 27 oktober 2010 wordt de verzoekende partij een vordering tot heropsluiting gegeven. Op 28 oktober 2010 dient zij een verzoek tot invrijheidstelling bij de rechtbank van eerste aanleg te Nijvel in. Bij beschikking van 4 november 2010 wordt het ingestelde verzoek door de rechtbank van eerste aanleg ongegrond bevonden. Op 19 november 2010 verklaart de kamer van inbeschuldigingstelling het ingestelde beroep ontvankelijk doch ongegrond.

1.3 Op 29 november 2010 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Op 17 december 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 11 januari 2011 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 54 260 evenzeer de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus

1.4 Op 30 november 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 1 december 2010. Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Op 31 december 2010 dient de verzoekende partij een verzoekschrift in om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de bestreden beslissing, ter kennis gebracht op 1 december 2010.

Bij schikking van 31 januari 2011 stelt de Raad de verzoekende in kennis dat het niet vereist is dat de partijen nog mondelinge opmerkingen voordragen en dat het beroep door middel van een loutere schriftelijke procedure kan verworpen worden op volgende grond:

“Met toepassing van artikel 39/57, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen moet het in artikel 39/2 van dezelfde wet bedoelde beroep bij verzoekschrift worden ingediend binnen vijftien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het gericht is, indien het is ingediend “door een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 of die ter beschikking is gesteld van de regering”, wat te dezen het geval is.

In het onderhavige geval is de kennisgeving van de bestreden beslissing gebeurd op 1 december 2010. Aangezien de beroepstermijn op 16 december 2010 verstrijkt, werd het verzoekschrift, verzonden bij ter post aangetekende brief van 31 december 2010, ingediend na het verstrijken van de wettelijke termijn.

De verzoekende partij toont niet aan dat in haren hoofde een onoverkomelijke hindernis voorhanden is geweest waardoor zij haar beroep niet binnen de wettelijke termijn heeft kunnen indienen.

Het beroep is derhalve onontvankelijk.”

Verder stelt voornoemde beschikking dat met toepassing van artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet de kamer zonder terechtzitting uitspraak zal doen tenzij één van de partijen, binnen een termijn van vijftien dagen na het versturen van de beschikking, vraagt om gehoord te worden.

De verzoekende partij dient op 15 februari 2011 een verzoek tot horen in bij de Raad. In haar vraag tot horen stelt de verzoekende partij wat volgt:

"(...)Artikel 39/57, 2de lid van de wet van 15 december 1980 stelt immers sinds zijn wijziging door artikel 5 van de wet van 6 mei 2009 houdende diverse bepaling betreffende asiel en immigratie dat de vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing bevindt in een wel bepaalde plaats over een termijn van 15 dagen beschikt om de nietigverklaring van de beslissing te verzoeken.

Uit de memorie van toelichting blijkt dat de termijn van 30 naar 15 dagen herleid werd om de volgende redenen :

"Artikel 39/57 dient in gevolge het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 81/2008 ten laatste op 30 juni 2009 aangepast te worden (punt La en 3 van het dictum). Deze bekritiseerde bepaling dient voor de rechtszekerheid hoe dan ook zo spoedig mogelijk in overeenstemming gebracht te worden met dit arrest.

Het verschil voor de indieningstermijn van 15 dan wel 30 dagen naargelang de aard van het beroep, moet opgegeven worden. In regel geldt voortaan steeds een indieningstermijn van 30 dagen. Daarentegen wordt wel een termijn van 15 dagen ingevoerd, indien de betrokkene vastgehouden is, hetgeen overeenkomstig punt B.45.9 wel toelaatbaar is "

Het advies van de Raad van State op die wetwijziging was de volgende :

"Het feit dat, luidens de motivering van de spoedeisendheid van artikel 5 van het voorontwerp, de rechtszekerheid bovendien vereist dat artikel 39/57 van de wet van 15 december 1980 zo snel mogelijk in overeenstemming wordt gebracht met het voornoemde arrest, deugt hier evenmin, aangezien het Grondwettelijk Hof in dat arrest de gevolgen van de vernietigde bepalingen tot 30 juni 2009 handhaaft".

Het punt B.45.9 van het arrest 2008/81 van het Grondwettelijk Hof luidt als volgt:

"Het is denkbaar dat de wetgever, om de termijn voor de indiening van een beroep en die waarbinnen het moet worden onderzocht te beoordelen, er mee rekening houdt dat de persoon die het instelt het voorwerp uitmaakt van een vrijheidsberovende maatregel die zo kort mogelijk moet zijn. Overeenkomstig de wil die in de in B.44 geciteerde parlementaire voorbereiding is uitgedrukt, maakt de in het geding zijnde bepaling echter geen onderscheid naargelang de vreemdeling die het beroep instelt al dan niet is vastgehouden op een welbepaalde plaats ".

Onder punt B.44 van het arrest wordt de volgende toelichting uit de parlementaire voorbereiding hernomen:

"Ten aanzien van vreemdelingen die zijn vastgehouden heeft de Regering geopteerd geen kortere termijn te voorzien. Aangezien evenwel in hoofde van deze vreemdelingen een maximale vasthoudingstermijn geldt, is daarom bepaald dat deze termijn wordt geschorst gedurende de termijn (van ten hoogste 15 dagen) waarin de verzoeker geen beroep indient. Inzake annulatieberoepen geldt een beroepstermijn van 30 dagen, i.e. dezelfde termijn thans geldt voor de Raad van State inzake vreemdelingenzaken ".

Verzoeker laat hierbij opmerken dat de vasthoudingstermijn gedurende de termijn voor het indienen van een verzoek tot nietigverklaring tegen de in die zaak bestreden beslissing geenszins opgeschort werd. Dit heeft als gevolg dat hij, alleen en enkel omwille van zijn aanhouding slechter behandeld wordt dan een gewone vreemdeling.

De termijn voor het indienen van een cassatieberoep voor een vastgehouden vreemdelingen blijft overigens overeenkomstig artikel 3 van het K.B. van 30.11.2006 van 30 dagen.

Om die redenen vraagt verzoeker u de volgende prejudiciële vraag, vooraleer recht te doen, aan het Grondwettelijk Hof te stellen:

Schendt artikel 39/57, 2^e lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet in de mate dat ze voor een vastgehouden vreemdeling de termijn voor het indienen van

een annulatieberoep tegen een bevel om het grondgebied te verlaten tot 15 dagen herleidt, terwijl de termijn voor een vreemdeling die op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing niet vastgehouden is 30 dagen bedraagt, zonder dat, zoals in geval van beroep tegen een beslissing van weigering van de vluchtelingen- en van de subsidiaire beschermingsstatus, de maximale vasthoudingstermijn wordt geschorst gedurende de termijn waarin de vastgehouden verzoeker geen beroep indient? (...)

Overeenkomstig artikel 26 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof lijkt het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aangewezen een prejudiciële vraag te stellen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De debatten worden heropend.

Artikel 2

Aan het Grondwettelijk Hof wordt de volgende prejudiciële vraag gesteld:

“Schendt artikel 39/57, 2^e lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet in de mate dat ze voor een vastgehouden vreemdeling de termijn voor het indienen van een annulatieberoep tegen een bevel om het grondgebied te verlaten tot 15 dagen herleidt, terwijl de termijn voor een vreemdeling die op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing niet vastgehouden is 30 dagen bedraagt, zonder dat, zoals in geval van beroep tegen een beslissing van weigering van de vluchtelingen- en van de subsidiaire beschermingsstatus, de maximale vasthoudingstermijn wordt geschorst gedurende de termijn waarin de vastgehouden verzoeker geen beroep indient?”

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend en elf door:

mevr. C. BAMPS,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS